

VAN DIE REDAKSIE

EDITORIAL

Geen Kommentaar Nie

As mens nou wil gaan moeilikheid soek, moet jy dit vir 'n koerantman sê. In die eerste plek is hy sommer oombliklik die hoenders in, en 'n omgekrapte verslaggewer is 'n gevaarlike kalant. Dit is ook darem nie verbasend dat die geliefde 'geen kommentaar'-opmerking die perswese se gemoedere omkrap en gevoelens laat hoog loop nie. Tog snaaks dat haas alle beroepe in die uitoefening van hul partikuliere dissiplines die elementêre beskerming van redelike maniere geniet — net die joernaliste moet skynbaar skouerophalend aanvaar dat andersins opgevoede mense hulle op dié wyse kan afjak sonder dat dit enige afbreuk aan mensewaardigheid of status doen.

Die persoonlike gevoelens van die koerantmanne is egter nie soseer ter sprake nie. Daar sal seker uit vele oorde vingers gewys word ten effekte dat hulle die onmanierlikheid nie slegs verdien nie maar dit in 'n groot mate op hul eie skouers neerhaal deur die aard van hul optrede. Dit daar gelaat — ons wil nie in 'n polemiekie oor onbeskoftheid en sosiale onaanvaarbaarheid betrek raak nie. Wat van veel groter belang is, is die presiese uitwerking van die 'geen kommentaar' op die betrokke nuusomstandigheid.

Kom ons neem 'n lekker skinderstorie as voorbeeld: Dr. X vra aan dr. Y of hy al gehoor het dat kollega Z voor die Mediese Raad se tugkomitee moet verskyn weens beweerde aborsie. Kan daar 'n meer verdoemende aanmerking deur dr. Y gelewer word as 'geen kommentaar'? Met een slag vernietig hy sy ge-eerde kollega Z en dien hy tegelyk as aanklaer, getuie en regter. Of hy dit wil erken of nie, gee sy aanmerking voor dat hy spesiale kennis van die aangeleentheid dra waaroor ten minste dr. X nie beskik nie. Was dit dr. Z ten goede sou hy, so verwag 'n redelike persoon, tog nie geaarsel het om so te sê nie. Dan sou sy woorde ge-

wees het: 'Ja, ek het die twakstorie gehoor, maar ek beskik oor feite wat baie gou sal bewys dat dit verdigsel is.' Of iets ten dien effekte. Maar nee, hy sê: 'Geen kommentaar'. Daarmee wil hy ook nie eens erken dat hy niks weet nie, want dit sou mos weer afbreuk doen aan sy alwetendheid. Nee wat, 'Geen kommentaar' is baie lekkerder want dit skep so die indruk van intrige en die algemene atmosfeer van 'as dit nie vir my diskresie was nie, was arme ou Z in sy peetje.'

Presies dieselfde reaksies word by joernaliste uitgelok as hulle dié irriterende frase moet aanhoor. Die woordvoerder, in ons geval sal dit 'n segsman vir die Mediese Vereniging wees, gee met dié woorde voor dat daar wel tog iets in die vraag van die verslaggewer steek en dat daar feite is wat nie uitgelaat kan word nie — hoekom nie? Is die waarheid so onguur dat dit liefs weggesteek moet word, of is daar onsekerheid of (kan dit ooit gebeur?) selfs onenigheid in die geledere van die beroep? Só redeneer die joernalis en ons mag hom dit nie kwalik neem nie want ons dwing hom daartoe.

Dit help dan nie om later druipstert met die volle feite voor die dag te kom nie. Hoe gunstig hulle dan ook mag wees of hoe rooskleurig hulle voorgestel word, die koeël is op daardie stadium reeds deur die kerk. Dit help nie om 'n verslaggewer eers goed die herrie in te maak, hom vol duistere agterdog huis toe te stuur en dan sprankelend te verwag dat hy die onweerstaanbare doktersglimlag as bewys gaan aanvaar dat al sy agterdog maar net spoke was nie.

Ons kan slegs verwag om redelike behandeling van die pers te ontvang as ons self redelik optree, en 'geen kommentaar' is nie 'n redelike aanmerking nie. Sê dan tog liefs die saak is nog onder bespreking; of weens onvermydelike vertraging kan finale

uitspraak eers later gemaak word; of sommer platweg: 'Ek weet nie'. Daar kan net een redelike reaksie op die aanmerking 'geen kommentaar' van

die kant van die verslaggewer wees: 'Goed, as u dit so wil hê, dan sal ek self die kommentaar skryf en ek hoop u vind dit heerlik'.

References

Why do authors sometimes include lists of a hundred references or more with a relatively short article? The chances are that they are trying to impress the editor, confuse their readers and hide their own inability to read and judge selectively. Sometimes an author indulges in what can only be termed a shunting-engine syndrome. He moves backwards and forwards in the published literature, citing first a series of articles supporting a given point of view and then mentioning an equal number that do not agree. Not being satisfied with this exhibition of impartiality, he then again travels back in the shunting locomotive to that shed in the goods yard where the 'ayes' are stored, only to haul the rolling stock of his argument towards the off-loading platform for dissensions. And so it goes, backwards and forwards with an ever-increasing number of references.

Is it really necessary? Does it serve any useful purpose to cite virtually every published word on a subject without the slightest attempt at sifting? Medical literature is increasing with leaps and bounds and if we carry on at this rate the writers of the future will have to include reference lists far in excess of the length of the actual article.

It is obvious that any researcher who wishes to be taken seriously must be conversant with the work done by others and it is an almost unforgivable gaffe to be unaware of already published and accepted facts pertaining to the very subject of one's own publication. But this does not mean that every time the particular subject is broached, it will be necessary to again list all the published mate-

rial including that which has already been proved incorrect or incomplete. The ultimate example of such perfectionism would be the article which gives the reference to the original publications of Fehling each time urinary sugar levels are mentioned.

The middle way remains, as always, the best. All references which have direct bearing on the argument propounded in the particular article must be cited in order to make it possible for the reader to check the facts and theories put forth in the light of the available literature. In other words, only those references which are specifically mentioned in the text and which influence the reasoning of the author need be mentioned. It may be assumed that the intelligent reader will himself be able to supply any further material which may be pertinent.

Most journals limit the number of references permissible with each article and we wish to urge our readers to observe our new ruling of a maximum of **25 references** unless special circumstances make it essential to include more. We do not wish to lay down hard and fast rules, for now and again it will be necessary for a review article to exceed the permitted number, but on the whole we will henceforth expect our authors to limit themselves to 25 references.

Experience has taught that such a number is more than ample for the vast majority of articles, for if only the still-standing publications which have not yet become obsolete and have not yet been superseded by more detailed and modern works are cited, it will be a rare subject which still requires more than 25 sources in order to substantiate the argument.

INSTRUKSIES VIR SKRYWERS : INSTRUCTIONS TO AUTHORS

Die aandag van skrywers word vriendelik gevestig op die nuwe hersiene 'Instruksies vir Skrywers' wat gereeld gepubliseer word. Die jongste voorbeeld verskyn op bl. x van die *Tydskrif* van 15 Mei 1971. Publikasie van bydraes kan aansienlik bespoedig word as hulle voorberei is in ooreenstemming met hierdie instruksies.

The attention of authors is drawn to the revised 'Instructions for Authors' which appear regularly in the *Journal*. The most recent example will be found on p. xLIV of the issue of 19 June 1971. Publication of papers can be expedited considerably if they are prepared in accordance with these instructions.